

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۲۱۴۴

کار جهان هر چه شود کار تو کو بار تو کو
گر دو جهان بنکده شد آن بت عیار تو کو

گیر که قحط است جهان نیست دگر کاسه و نان
ای شه پیدا و نهان کیله و انبار تو کو

گیر که خار است جهان گزدم و مار است جهان
ای طرب و شادی جان گلشن و گلزار تو کو

گیر که خود مرد سخا کشت بخیلی همه را
ای دل و ای دیده ما خلعت و ادرار تو کو

گیر که خورشید و قمر هر دو فروشد به سقر
ای مدد سمع و بصر شعله و انوار تو کو

گیر که خود جوهری نیست پی مشتری
چون نکنی سروری ابر گهربار تو کو

گیر دهانی نبود گفت زبانی نبود
تا دم اسرار زند جوشش اسرار تو کو

هین همه بگذار که ما مست وصالیم و لقا
بی‌گه شد زود بیا خانه خمار تو کو

تیز نگر مست مرا همدل و هم دست مرا
گر نه خرابی و خرف جبه و دستار تو کو

برد کلاه تو غری برد قبایت دگری
روی تو زرد از قمری پشت و نگهدار تو کو

بر سر مستان ابد خارجی راه زند
شحنگی چون نکنی زخم تو کو دار تو کو

خامش ای حرف فشان درخور گوش خمشان
ترجمه خلق مکن حالت و گفتار تو کو

مولوی، مثنوی، دفتر دوم، سطر ۱۳۰۶

ما رَمَيْتَ اِذْ رَمَيْتَ كَقْتِ حَقِّ
كَارِ حَقِّ بَرِّ كَارِهَا دَارِدِ سَبِقِ

مولوی، مثنوی، دفتر پنجم، سطر ۳۱۹۶

تَا كُنِي مَرِّ غَيْرِ رَا حَبْرِ وَ سَنِي
خَوِيْشِ رَا بَدخُو وَ خَالِي مِي كُنِي

مَتَّصِلِ چَوْنِ شَدِّ دَلْتِ بَا اَنْ عَدْنِ
هِيْنِ بَغُو مَهْرَاسِ اَزْ خَالِي شَدْنِ

اَمْرِ قَلِّ زِيْنِ اَمْدَشِ كَايِ رَاسْتِيْنِ
كَمْ نَخَوَاهْدِ شَدِّ بَغُو دَرِيَاَسْتِ اِيْنِ

اِنصِتُوْا يِعْنِي كِهْ اَبْتِ رَا بِلَاغِ
هِيْنِ تَلْفِ كَمْ كَنْ كِهْ لِبَخْشَكْسْتِ بَاغِ

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، سطر ۴۱۰

حَقِّ هَمِي كُوِيْدِ كِهْ اَرِي اِي نَزِهْ
لِيَكِ بَشْنُو صَبْرِ اَرِّ وَ صَبْرِ بِهْ

صَبِيْحِ نَزْدِيكْسْتِ خَاْمَشِ كَمْ خُرُوْشِ
مَنْ هَمِي كُوْشْمِ پِي تُو تُو مَكُوْشِ